

Hesekiels tecken

Nyckelvers: "Så är Hesekiel ett tecken för er; allt vad han har gjort skall ni göra; och när detta sker, skall ni veta att jag är Herren Gud."

Hesekiel 24:24

**Valda skrifter:
Hesekiel 24:15-27**

Hesekiels tecken är smärtsamt djupt. Hans fru, som av Herren beskrivs som "dina ögons önskan", skulle dö plötsligt - "med ett enda slag". Känslan av förlust och sorg förvärrades av att Herren befälde att Hesekiel inte fick uttrycka sin sorg offentligt. "Du skall varken sörja eller gråta, och dina tårar skall inte rinna. Sucka i tystnad, sörj inte över de döda; bind din turban på huvudet och sätt dina sandaler på fötterna; täck inte dina läppar och ät inte människans sorgbröd. Så talade jag till folket på morgonen, och på kvällen dog min hustru; och nästa morgon gjorde jag som jag hade blivit befalld." Hesekiel 24:16-18

Vad kan ha gjort det möjligt för Hesekiel att bära denna tunga befallning? Vi tror att hans livslånga hängivenhet till Gud, som präglades av lydnad och

tjänst, hade utvecklat en djupt rotad tro, en tro som Job uttryckte: "Om han än dräper mig, så litar jag på honom." Job 13:15

Vi inser att gudomlig visdom var verksam när Gud förvandlade Hesekiels personliga tragedi till Israels nationella läxa. Hur hängde dessa två händelser ihop? De delade en sak, som identifierades som "dina ögons önskan". För Hesekiel var det hans hustru. För Israel var det Salomos tempel, symbolen för deras nationella statsskick.

Israeliterna var uppenbarligen nyfikna på profetens beteende. Det var märkligt att han inte sörjde sin hustru, och de visste att Hesekiels handlingar ofta hade en gudomlig avsikt och mening. De frågade honom om detta. Folket sade till honom: "Kan du inte tala om för oss vad det betyder för oss att du betar dig så här?" Hesekiel 24:19

Hesekiel svarade dem: "Ett budskap kom till mig från Herren, och jag fick i uppdrag att ge detta budskap till Israels folk. Så här säger den suveräne Herren: Jag skall skända mitt tempel, källan till er trygghet och stolthet, den plats som ert hjärta gläder sig åt. Dina söner och döttrar som du lämnade kvar i Juda kommer att slaktas av svärdet. Sedan skall du göra som Hesekiel har gjort. Ni skall inte sörja offentligt

eller trösta er med att äta den mat som era vänner har fört med sig. Era huvuden ska förbli täckta och era sandaler ska inte tas av. Ni kommer inte att sörja eller gråta, utan ni kommer att tyna bort på grund av era synder. Ni kommer att jämra er sinsemellan över allt det onda ni har gjort." vers 20-23

Templet skulle förstöras, det nationella statsskicket upplösas och Israels folk tillfångatas eller dödas. Därför var Hesekiel "ett tecken", som det står i vår nyckelvers. Katastrofen inträffade, och ingen sorg kunde avvärja den. Israel fördes som fångar till Babylon. Det kollektiva samvetet hos Israels folk drabbades av sorg och gav upphov till den vackra dikt som finns i Psalm 137. "Vid Babylons floder satt vi och grät när vi tänkte på Jerusalem. Vi lade bort våra harpor och hängde dem på poppelträdens grenar. För våra fångvaktare krävde en sång av oss. Våra plågoandar insisterade på en glad hymn: "Sjung en av Jerusalems sånger för oss! Men hur skulle vi kunna sjunga Herrens sånger i ett hedniskt land? Om jag glömmer dig, Jerusalem, skall min högra hand glömma hur man spelar på harpa. Må min tunga fastna i mitt mungipa om jag inte kommer ihåg dig, om jag inte gör Jerusalem till min största glädje." (Psaltaren 137:1-6). Poignans springer ur Hesekiels tecken.